

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Τὰ ἄνθη ὅλα ἄς ξηρανθοῦν
 ἄς μὴν ἀνοίξουν πλέον,
 δότι ἐμκράνθηκα
 τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον.

Τὸ ἄστρον τὸ στιλπνότερον
 π' ἐστόλιξε τὴν φῶσι,
 μακρὰν σὲ μέρη τοῦ Βορρᾶ,
 προῶρως ἔχει δύται.

Ναὶ ἦτον ἄστρον τῆς κύρης
 καὶ Ἡλίου συγχρόνως,
 ἦτανε κόσμημα τῆς γῆς,
 τὸ ἄνθος τοῦ Περθεωνῶνος.

Ψυχὴ ἀγγέλου καὶ μαρφή
 τὸ κάλλος τῆς ἐξ Ἰσοῦ,
 ἦτουνε ρόδον εὐσμον
 αὐτοῦ τοῦ Παρχδαίτου.

Ποιὰ γλῶσσα θέλει δυνηθῆ.
 ποιὸς κάλαμος νὰ γράψῃ,
 τὸ ἄνθος μας τὸ μακρὰνθὸν
 πιστῶς νὰ περιγράψῃ;

Τὸ μέγεθος τῆς λύπης μας
 μὲ τὸν φρικτὸν μας πόνον,
 ἀντὶ μελάνης δάκρυα
 στὸν χάρτην ρίπτουν μόνον.

Ὅλ' ἢ Ἑλλὰς πενηθοροεῖ
 ὡς μήτηρ πονεμένη,
 διὰ τὴν βασιλοπούλα τῆς
 τὴν πολυγαπημένη.

Ἦτον τοῦ ἔθνους μας ἐλπίς
 ποὺ ἠγάπα ἐκ καρδίας,
 καὶ ὅπερ τὴν ἐλάτρευεν
 καὶ ἔκαμνε θυσίας.

Τῶν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν
 ἦτο ἐλπίς γλυκεία,
 κ' ἐστέναζε θωρῶντας τους
 μέσα στὴν τυραννία.

Κι' εἰργάζετο ὑπὲρ αὐτῶν
 καὶ ἐνήργει ὡς εἰμπόρει,
 τῆς Κέρκυρας τὸ γέννημα
 τῶν Ἀθηῶν ἢ κόρη.

Δακρυρροοῦσα στέφανον
 σοῦ στέλλει ἢ πατρίς σου,
 ἢ Κέρκυρα π' ἀγάπησες
 μὲ δλην τὴν ψυχὴ σου.

Κι' ἐνθύμημα στὸν δῆμον τῆς
 ἔστειλε τὴν εἰκόνα,
 π' ἐσχέδιασε στὸ Μον Ρεπος
 τὰ δύο σου χέρια μόνον.

Καὶ στέφανα ὅλ' ἢ Ἑλλὰς
 μὲ δάκρυα σοὶ προσφέρει
 καὶ ὀδύρονται στὴν λύπην σου
 τὰ σκλα βωμένα μέρη.

Στὸν Οὐρανὸν π' εὐρίσκαται
 ἢ ἀγγελικὴ ψυχὴ Σου
 ἄς δέεται στὸν πλάστην τῆς
 Ν' ἀναστηθῆ ἢ πατρίς Σου.

Τυπογραφεῖον «Ἐλευθερία»

Ἰωάννης Δ. Λευθεριώτης

Αρ. Εισ. 706

VI 228